

בית משפט השלום ברמלה

ת"א 38198-01-22 מייזלס נ' לוי

תיק חיצוני:

לפני כבוד השופטת, סגנית הנשיא אביגיל פריי

תובע אילן מייזלס

נגד

נתבע אלעד לוי

פסק דין

1. לפניי תביעה כספית בגין לשון הרע, שהוגשה על ידי התובע, שהינו קצין שהינו קצין משטרה בתפקיד קצין אבטחה ורישוי עסקים, כנגד הנתבע, שהינו אזרח, וזאת בעקבות אמירות קשות שהושמעו כלפיו לטענתו במהלך אינטראקציה רשמית שהתרחשה בסמוך לעסקו של הנתבע ובתחנת המשטרה. התובע רואה באמירות אלו פגיעה חמורה בשמו הטוב וביכולתו למלא את תפקידו, בעוד הנתבע טוען לחופש ביטוי ולזכותו לבקר את התנהלותו של איש ציבור.

2. השאלה המרכזית העומדת לפתחנו היא היכן עובר הגבול בין ביקורת לגיטימית כלפי רשויות אכיפת החוק לבין לשון הרע אסורה, במיוחד כאשר הדברים נאמרים בלהט הרגע ובמסגרת מפגש טעון.

ואלה העובדות הנצרכות להכרעה בתובענה:

3. התובע, משמש כקצין משטרה בתפקיד קצין אבטחה ורישוי עסקים בתחנת המשטרה ברחובות. הנתבע, הינו אזרח ובעל עסק הממוקם ברחוב הרצל 203 ברחובות. ביום 8.11.2021 בשעה 21:35 לערך, התקבלה תלונה במוקד המשטרה על גרימת רעש מעסק הנתבע. התובע, מתוקף תפקידו כקצין אבטחה ורישוי וכמפקד תורן באותו הערב, הגיע לעסק הנתבע. לטענת התובע, הוא פגש את הנתבע במקום וביקש בנימוס ובאדיבות להנמיך את המוזיקה, אך הנתבע "התעמר", פגע וזלזל בתובע" וכינה אותו בכינויים משפילים, לרבות "פושע" ו"מושחת". בעקבות זאת, הזמין התובע את הנתבע לשימוע. תיעוד האירוע מצוי בדוח פעולה משטרתית מס' 101642229 (נספח 1 לכתב התביעה).

בית משפט השלום ברמלה

ת"א 38198-01-22 מייזלס נ' לוי

תיק חיצוני:

הנתבע, מנגד, טען כי התובע התלהם, פנה אליו באדנותיות ובצורה בריונית, ואף כינה עצמו "שריף". הנתבע הכחיש כי בקע מעסקו רעש חריג וטען כי ניידת משטרה אחרת שחלפה במקום מצאה כי אין כל פסול בהתנהלותו.

ביום 7.12.2021, התייצב הנתבע לשיחת הבהרה בתחנת המשטרה ברחובות. בשיחה זו נכחו התובע ופקודו, רס"ר אורן אהרון.

לטענת התובע, במהלך שיחה זו, הנתבע החל "לדבר ולאיים על התובע כאחרון העבריינים", וכינה אותו בכינויים נוספים, כגון "מושחת", "פושע", "משתף פעולה עם עבריינים כמו אשר מיארה", "יעושה יד אחת עם עבריינים", "אתה פושע כמוהם", "ויאני בטוח כי אתה שותף איתו בוודאות מלאה".

התובע טען כי התנהלות זו נועדה להרתיע אותו מלבצע את עבודתו ולבזותו אל מול פקודיו (סעיפים 4-5 לכתב התביעה).

הנתבע, לעומת זאת, טען כי התובע הוא זה שהוציא דיבתו, פגע בפרטיותו בכך שניהל חקירה בנוכחות אדם נוסף (רס"ר אהרון) ותפס בכוח את מכשיר הטלפון שלו, ביצע חדירה לחומר מחשב ללא צו שופט וסחט אותו. הנתבע אף טען כי התובע ניסה "להצית" אותו כדי ליצור עילת תביעה. השיחה בתחנת המשטרה הוקלטה על ידי הנתבע והועברה לתובע לפי דרישתו. הנתבע ציין כי ספק אם שמו הטוב של התובע נפגע לאור קיומה של הרשעה משמעתית בעברו המקצועי.

4. בישיבת ההוכחות העידו התובע בעצמו ורס"ר אורן אהרון מטעם התובע והנתבע בעצמו ומר אורי לוי והגב' אסתר לוי, הוריו של הנתבע מטעמו.

לאחר שהצדדים סיכמו טענותיהם, בשלה השעה למתן פסק דין במחלוקות בין הצדדים.

ראשית, לעניין נטלי הראיה במשפט האזרחי בכלל ובתביעת לשון הרע בפרט.

5. כלל נקוט במשפט האזרחי, כי "המוציא מחברו – עליו הראיה", כלומר: ככלל, על התובע להוכיח את תביעתו באמצעות ראיה ממשית, כדי שיוכל לקבל סעד בבית המשפט.

השלב שבו בוחן בית המשפט אם התביעה עמדה בנטל השכנוע, הוא שלב פסק הדין, קרי, לאחר שמיעת הראיות כולן, ותוך שקילת שיקולי מהימנות, משקל ראיתי, ובדיקת דרישת דיות הראיות (ראו קדמי, בעמ' 1,445).

בשלב זה יבחן בית המשפט האם עמד התובע בחובה שהוטלה עליו והביא די ראיות בכדי לעמוד בהטיית מאזן ההסתברויות והאם הוכיח, בסבירות שמעל 51% כי גרסתו שלו היא הנכונה, בעוד שסבירות נכונות גרסת הנתבע להתרחשויות עומדת על 49% לכל היותר.

בית משפט השלום ברמלה

ת"א 22-01-38198 מייזלס נ' לוי

תיק חיצוני:

על-פי ההלכה הפסוקה, במשפט אזרחי יש לקבוע שבעל דין הרים את נטל ההוכחה המוטל עליו כאשר, בסופו של משפט ועל יסוד מכלול הראיות שהוגשו על ידי כל בעלי הדין, יש להסיק שמאזן ההסתברויות נוטה לכיוונו של בעל הדין שנטל ההוכחה מוטל עליו, כלומר שממכלול הראיות מוסק שגרסתו העובדתית של אותו בעל דין הינה מסתברת ומתקבלת יותר על הדעת וקרובה יותר לאמת מאשר גרסתו הנגדית של בעל הדין שכנגד [ע"א 78/04 המגן חברה לביטוח בע"מ נ' שלום גרשון הובלות בע"מ (לא פורסם, 5.10.06); ע"א 8385/09 המועצה המקומית סאג'ור נ' סונול ישראל בע"מ (9.5.11); רע"א 1530/13 גדלוב נ' הארגו – מפעל תחבורה בע"מ (5.5.13)].

פסק דינו של בית המשפט מושתת ונקבע על פי השאלה – האם הצליח התובע להוכיח תביעתו מעבר למאזן ההסתברויות, הרי שההחלטה שתינתן על ידי בית המשפט תהיה לצדו, ואולם באם לא הצליח התובע לעמוד בחובת ההוכחה שהוטלה עליו, הרי שתביעתו עתידה להידחות. עוד נפסק לעניין נטל הראיה כי במקום בו נטענות כלפי צד להליך טענות לביצוע עבירות פליליות אזי נטל הראיה כבד יותר ומצריך ראיות שמשקלן הסגולי גבוה יותר מנטל ראיה "רגיל" וממאזן ההסתברויות המקובל בדין האזרחי.

6. באשר לתביעה לפי הוראות חוק איסור לשון הרע התשכ"ה- 1965 (להלן: "החוק"), הנטל להוכיח קיום ההגנות מוטל על כתפי הנתבע כמי שטוען לקיומן (וראו דנ"א 7325/95 ידיעות אחרונות בע"מ נ' קראוס, תק-על 98(2)).

בבוא בית המשפט לקבוע את הנדרש להוכחה בהתאם להוראות החוק, נקבע מבחן בן ארבעה שלבים-

"דאשית, יש לפרש את הביטוי, בהקשר אובייקטיבי, ולשאוב ממנו את המשמעות העולה ממנו, על פי אמות מידה מקובלות על האדם הסביר. פרשנות זו יש להשעין הן על מובנם הפשוט של דברי הפרסום המפורשים, והן על האמור 'בין שורותיו', כפי שמכלול זה עשוי להתקבל ולהתפרש בעיני האדם הסביר (סעיף 3 לחוק). שנית, יש לבחון האם על פי משמעות זו, מהווים הדברים 'לשון הרע' על פי סעיף 1 לחוק, והאם אופן אמירתם מהווה 'פרסום' כמשמעותו על פי מבחני סעיף 2 לחוק. בשלב שלישי, יש לבחון את תחולת ההגנות השונות על הפרסום, על פי סעיפים 13 עד 15 לחוק, אשר תחולת מי מהן עשויה לשלול את אחריותו של המפרסם לפרסום לשון הרע. גם שלב זה עשוי לכלול רכיב המתייחס לפרשנות הביטוי ולסיווגו, למשל, כביטוי של עובדה או ביטוי של דעה, לשם התאמתו להגנה הרלבנטית. בשלב הרביעי, אם ממלא הפרסום את תנאי שלושת השלבים הקודמים, נבחנת שאלת הסעדים, ובתוכם שאלת הפיצוי הראוי לתובע" (ע"א 89/04 נודלמן נ' שרנסקי, פסקה 17 (4.8.2008))

בית משפט השלום ברמלה

ת"א 38198-01-22 מייזלס נ' לוי

תיק חיצוני:

1 יודגש כי על פי הוראות הדין אין צורך להוכיח קיומה של פגיעה בפועל בשמו הטוב של האדם
2 אלא די בכך שהפרסום "עלול" להביא למצבים המנויים בחלופות בסעיף 1 לחוק (ע"א
3 8345/08 נתן נ' מכרי (27.7.11)).
4 בנוסף קבעה פסיקת ביהמ"ש כי המבחן לבחינת השאלה האם הפרסום מהווה לשון הרע הינו
5 המבחן האובייקטיבי לפיו פרסום ייחשב לשון הרע רק אם ייתפס ככזה ע"י האדם הסביר (ע"א
6 723/74 הוצאת עיתון הארץ בע"מ נ' חברת החשמל לישראל בע"מ, פד"י לא (2) 281).
7

8 7. בענייננו, אין ולא יכול להיות חולק כי כינוי התובע "פושע" על ידי הנתבע במסגרת שיחת
9 האזהרה המוקלטת מהווה לשון הרע. הדברים, כשהם מוטחים בקצין משטרה, באים להשפיל
10 את התובע ולבזותו באוזני הנוכחים בשיחה, וכאשר הטענה מוטחת בשוטר, הדברים מקבלים
11 משקל משמעותי בהקשרם האפשרי.
12 גם ההתבטאויות שייחס התובע לנתבע, ככל והדברים נאמרו על ידיו גם באירוע בסמוך לעסקו
13 – גם כאן, המדובר בלשון הרע כהגדרתה בחוק.
14

האם הוכח קיומו של פרסום בשני המקרים?

15
16
17 8. יש להבחין בין שני האירועים נשוא התביעה; בעוד ביחס לאירוע במסגרת פגישת האזהרה אין
18 חולק כי השיח בין התובע והנתבע התקיים בפניו של מר אורן שניכח בשיחה מכוח תפקידו
19 ומשכך, בהתאם להוראות הדין המדובר בפרסום כהגדרתו בחוק, ביחס לפרסום הנוסף חלוקים
20 הצדדים ביחס לנוכחים בעת השיחה ביניהם.
21 זה המקום להעיר כי על פי עדותו של מר אהרון, נוכחותו במהלך המפגש נדרשת על פי נהלי
22 משטרת ישראל. לדברים נודעת משמעות ונידרש אליהם בהמשך.
23

24 9. התובע טען כי להתנהלות בינו לבין הנתבע מחוץ לעסקו היו עדים רבים, הנתבע טען כי במהלך
25 חילופי הדברים הראשוניים היו במקום רק הוא והתובע.
26 במסגרת תצהירו לא טען התובע כל טענה ביחס לנוכחות אחרים בזמן חילופי הדברים הקשים
27 הנטענים, ואף ציין כי בחר להבליג על הדברים לאור תפקידו הבכיר (ראו סעיף 3 לתצהיר
28 התובע).
29 עיון בתיעוד מזמן אמת שהוגש על ידי התובע עצמו מעלה כי בדו"ח הפעולה אין כל אזכור
30 לנוכחות אחרים בזמן השיח הראשוני בין הצדדים בו טען הנתבע כנגד התובע כי הוא נוקט
31 בדרך של איפה ואיפה (ראו בדו"ח הפעולה מס' 101642229 מיום 9.11.2021).
32 על פי העדויות נטען כי במהלך חילופי הדברים הראשוניים בין הצדדים טרם נכנס התובע לעסק,
33 הטיח הנתבע טענות קשות כנגד התובע ובהם ביטויי לשון הרע שמייחס התובע לנתבע.
34

בית משפט השלום ברמלה

ת"א 38198-01-22 מייזלס נ' לוי

תיק חיצוני:

1 הדברים קיבלו חיזוק בעדויות הורי הנתבע שהעידו כי לא שמעו את חילופי הדברים הראשוניים
2 בין הצדדים וכי אלו נוהלו בין שניהם בלבד (ראו בעדויותיהם בפרוטוקול הדיון מיום 13.4.2026
3 עמ' 123, שורות 1-2, עמ' 127 שורות 16-17, 27-31, עמ' 132 שורה 33 עמ' 138 שורות 14-19).
4 כאשר עומת התובע עם סתירה זו השיב כי בדו"ח הפעולה ציין נוכחות אחרים- אולם לא נתן
5 כל הסבר לעובדה שבדו"ח הפעולה מצויין כי במהלך חילופי הדברים הראשוניים בין הצדדים
6 הטיח הנתבע האשמות בתובע לטענתו, אולם רק לאחר מכן צוין כי המשך השיח היה בנוכחות
7 הורי הנתבע ובשלב זה לא נטען לקיומו של שיח מאשים מצידו של הנתבע.
8
9 10. התובע לא הביא עדים נוספים ששמעו את חילופי הדברים בינו לבין הנתבע בסמוך לעסקו של
10 הנתבע וכאמור לעיל, ציר הזמנים העולה מתכתובת של התובע עצמו אינו תומך בטענה כי
11 האשמות, ככל והוטחו בו, נאמרו בנוכחות אחרים.
12
13 11. נטל הבאת הראיות הראשוני להוכחת קיומו של פרסום שנעשה על ידי הנתבע מוטל על התובע.
14 בהליך אזרחי, על התובע להוכיח את ביצוע הפרסום ואת הגעתו ליעדו במידת ההוכחה הרגילה
15 הנדרשת במשפט האזרחי (מאזן ההסתברויות).
16 **חוק איסור לשון הרע** מבחין בין פרסום בכתב לפרסום בעל-פה. בעוד שבפרסום בכתב קיימת
17 חזקה סטטוטורית לפיה די בכך שהכתב היה עלול להגיע לאדם אחר, הרי שבפרסום בעל-פה
18 (כגון שיחה) האחריות מותנית בכך שהדברים הגיעו בפועל לידיעתו של אדם אחד לפחות זולת
19 הנפגע.
20 התובע נדרש להוכיח כי המפרסם ייעד את הדברים לאדם זולת הנפגע וכי הם נקלטו אצלו. ראו
21 והשוו תא"מ (שלום נת') 51431-07-17 עו"ד אורית רענן נ' שי לי טל (11.6.2019).
22
23 יצוין כי גם לגופן של טענות התובע ביחס להתדיינות בין הצדדים מחוץ לעסקו, הכחיש הנתבע
24 כי הטיח בתובע האשמות כלליות ביחס להתנהלותו. הנתבע והוריו מאשרים כי התקיים שיח
25 בין הצדדים וכי הועלו כנגד התובע טענות לאכיפה בררנית ולכך שהעסקים המתחרים הם
26 שהזעיקו את התובע לבצע פעולות אכיפה רק כנגדו של הנתבע.
27
28 עם זאת, איני נדרשת לשאלה האם יש באמור כדי להוות לשון הרע משלא הורם הנטל להוכיח
29 קיומו של פרסום ביחס לאירוע הראשון ביחס לאמירות שייחס התובע לנתבע.
30

האם קיימות לנתבע הגנות ביחס לדברים שנאמרו במהלך המפגש בין הצדדים בתחנת המשטרה?

בית משפט השלום ברמלה

ת"א 22-01-38198 מייזלס נ' לוין

תיק חיצוני:

12. על אתר יש לציין כי התובע והעד מטעמו לא ידעו להעניק שם מוסכם לשיחה שהתקיימה בין התובע לנתבע בתחנת המשטרה- ואין המדובר בסוגיה שאינה נושאת משקל.

כידוע, משטרת ישראל הינה גורם מאשר רלוונטי לרישיון העסק המנוהל על ידי הנתבע (וראו לעניין זה הוראות **חוק רישוי עסקים התשכ"ח-1968**). ככזו, בסמכותה גם להורות על ביטול אישור שניתן על ידי לניהולו של עסק. לפיכך, ככל ובכונת משטרת ישראל להורות על ביטול כאמור, עליה לפעול בהתאם להוראות הדין ובין היתר לזמן את בעל העסק לשימוע טרם קבלת החלטה לביטול האישור (וראו סעיף 7ג(ג) **לחוק רישוי עסקים**).

לפיכך, ככל והנתבע זומן לשימוע הרי שחששו מפני תוצאות שימוע כאמור והחובה לקיומו של הליך כאמור שונים במקרה בו בעל העסק מזומן למפגש שאינו בעל משמעות פורמלית. התובע והעד מטעמו, כאמור לעיל, שינו טעמים ביחס לאותו מפגש בתחנת המשטרה. לפרקים כונה המפגש "שימוע" (וראו בעדותו של מר אהרון מיום 13.4.26 עמ' 13, שורה 25) ולאחר מכן "שיחה" (עמ' 14, שורה 3), "שיחת אזהרה" (עמ' 15, שורה 29) ו"שיחת הבהרה" (עמ' 16, שורה 29) כאשר העד התחמק מהבהרה מה מעמדה של אותה שיחה מבחינה פורמלית (וראו המשך החקירה בעמ' 15-17). כך גם בעדותו של התובע (עמ' 51, שורה 15; עמ' 52 שורה 21 ועד עמ' 53 שורה 18) ניסה להבהיר כוונתו וכי המדובר היה בשיחה ולא בשימוע.

13. יובהר כי הסברי העדים בעניין זה לא הבהירו באופן מספק את מעמדו של המפגש והותירו רושם מתחמק. התרשמתי כי אי-הבהירות ביחס למעמד המפגש לא הייתה מקרית, וכי היא נועדה ליצור חשש אצל הנתבע. כך גם עולה מתמלול המפגש בה מזכיר התובע לנתבע כי הוא הגורם שחותם על האישורים הנדרשים לנתבע לצורך קבלת רישיון עסק ואף ציין בפניו כי המפגש הינו שימוע (ראו בתמלול השיחה בין הצדדים עמ' 16, שורה 8).

בנוסף יש לציין כי לתצהירו של מר אהרון צורף מזכר רשמי המתעד את דברי הנתבע, אולם לא הובהר כיצד הוצא המזכר מתוך התיק המשטרתי לצורך הצגתו בהליך זה. מר אהרון טען בתחילה כי רשם את המזכר בשל חריגות תפיסת הטלפון (עמ' 26 שורות 6-7) אולם לאחר מכן אישר כי המזכר נרשם לבקשת התובע (עמ' 27 שורות 21-16). כפי שיובהר עוד בהמשך, התנהלות זו של שימוש בכוחו המינהלי של התובע מול הנתבע מהווה התנהגות העוברת כחוט השני במקרה שלפני.

הקלטת המפגש בין הצדדים-

בית משפט השלום ברמלה

ת"א 38198-01-22 מייזלס נ' לוי

תיק חיצוני:

- 1
2 עוד בתחילת המפגש ביקש הנתבע להקליט אותו והתובע אישר ההקלטה (ראו עדותו של מר
3 אהרון- "הוא ביקש מהתחלה, עוד מראשית השיחה, הוא ביקש מאילן להקליט את מהלך
4 השיחה" (פרוטוקול מיום 13.4.2026, עמ' 24, שורות 15-16)).
5 הנתבע הקליט את המפגש במכשיר הטלפון הנייד שלו ובסיום המפגש הודיע התובע לנתבע כי
6 הוא תופס את המכשיר והוא החזיר אותו לידי הנתבע רק לאחר שהעביר אליו את קובץ
7 ההקלטה המתעד את המפגש.
8 התובע התקשה להצביע על מקור סמכותו לתפוס את מכשיר הטלפון הנייד של הנתבע (וראו
9 עמ' 63 שורה 19 ואילך).
10 גם העד מטעמו, מר אהרון התחמק ממתן מענה ברור לשאלת מקור מסמכותו של התובע לתפוס
11 את המכשיר הנייד (עמ' 22, שורה 16 ואילך).
12
13 קושי העדים ברור- שכן לא קיים מקור סמכות להתנהלות התובע.
14 התובע רשאי לתפוס חפץ אשר הוא חושד שמקורו בעבירה על החוק או שיש בו חשד לשימוש
15 לצורך עבירה. התובע לא היה יכול להצביע על חשד כאמור ביחס למכשיר הטלפון הנייד של
16 הנתבע.
17
18 למעשה, התובע השתמש בסמכותו כשוטר על מנת לקבל לידיו את המכשיר הנייד כדי לאסוף
19 ראיות להליך האזרחי שביקש להגיש כנגד הנתבע.
20 משמעות הדברים הינה כי ההקלטה עליה מבוססת התביעה, הכוללת את ההיגדים בהם נקט
21 הנתבע, התקבלה על ידי התובע תוך שימוש לרעה בסמכותו החוקית.
22 החוק אינו מתיר לשוטר לתפוס חפץ לצורך שימוש בו כראיה בתביעה אזרחית אותה הוא מבקש
23 להגיש כנגד מאן דהוא. ניסיונותיו של התובע, לאחר מעשה, למצוא לפעולותיו הסבר דחוק
24 מבהירות את תחושת אי הנוחות הקשה העולה מהתנהלותו.
25
26 בשיטת המשפט הישראלית, הכלל המנחה הוא שראיה קבילה גם אם הושגה באמצעים פסולים,
27 ואי-חוקיות בהשגתה משפיעה על משקלה ולא על קבילותה.
28 בית המשפט מפעיל שיקול דעת רחב בהחלטה אם להתיר שימוש בראיה שהושגה תוך פגיעה
29 בפרטיות. שיקול דעת זה נועד לאזן בין הזכות לפרטיות ופעולה כדן לבין האינטרס החברתי
30 הכרוך בעשיית צדק וגילוי האמת.
31
32 בין השיקולים שבית המשפט יביא בחשבון נכללים: חומרת הפגיעה בכללי הצדק הטבעיים (ככל
33 שההפרה חמורה יותר תגבר הנטיה לפסול את הראיה), ערכה הראייתי של הראיה (ככל

בית משפט השלום ברמלה

ת"א 38198-01-22 מייזלס נ' לוי

תיק חיצוני:

שהראיה חיונית יותר להוכחת האמת, כך יגבר משקלה), תום ליבו של הפוגע (האם פעל בזדון או בשוגג), והאם ניתן היה להשיג את הראיה בדרך חוקית.

כמו כן, נשקלים שיקולי מדיניות ותימרוץ כלליים, שמטרתם להרתיע מפני פגיעות עתידיות בפרטיות ולשמור על הגינות ההליך השיפוטי.

ראו הרחבת בית המשפט בנושא בת"א (מחוזי ת"א) 19187-03-12 **אויגן פיהוף נ' עירא דביר** (12.01.2024).

17. בענייננו, תשובות התובע כשנשאל מדוע ביקש לתפוס את הטלפון הנייד של התובע מדברות בעד עצמן-

"כי ברגע שהוא חזר על אותם דברים והאשמות, אני החלטתי ואני אמרתי לו אני הולך איתך על תביעה אזרחית ואני אשתמש בזה." (עמ' 63 שורות 18-24 לפרוטוקול הדיון מיום 13.4.26). לאחר שהתובע עומת עם העדר מקור סמכות, ניסה לתרץ את תפיסת המכשיר בכך שעבירה על פי חוק איסור לשון הרע הינה עבירה פלילית- אולם לא הצביע על פעולה כלשהיא שביצע ביחס להאשמה זו.

הנתבע לא הוזהר כדין ביחס לעבירה, אמירת התובע נאמרה בבית המשפט מהשפה ולחוץ מתוך ניסיון בדיעבד להצדיק את אופן פעולתו. הנה כי כן, גם במקרה זה נראה כי התובע משתמש בסמכותו החוקית שלא כדין.

18. עם זאת, אני סבורה כי יש להתיר הצגת תמלול המפגש ולבחון את האמירות מפיו של הנתבע, שלא הוכחו על ידיו, ולהבין האם קיימות לנתבע הגנות בדיון ביחס אליהן. זאת מכיון שבסופו של יום, כאמור לעיל, הנתבע לא הכחיש את הדברים שנאמרו על ידו ולאור העובדה שהתובע נושא בתפקיד ציבורי ראוי לבחון ההתבטאויות לגופן. להתנהלות התובע יינתן משקל לעניין הוצאות ההליך.

19. ראשית יש לציין ביחס לאמירות הנטענות כי הנתבע הדגיש כי הוא אינו מאשים את התובע בשיתוף פעולה עם עבריינים- **"לא, זה לא גורמים עבריינים."** (וראו בתמלול המפגש שצורף לתיק מוצגי התובע בעמ' 17 שורה 12)

לכל אורך המפגש ביניהם, התובע מנסה לדחוק בנתבע להעלות נגדו האשמות, ולמרות שהנתבע הבהיר כי הטענות ביחס להתנהלותו נאמרו לו בעל פה, הוא ממשיך לדחוק בו להציג תכתובות, להציג ראיות, מתעקש כי הנתבע מקשר אותו לגורמים פליליים, מרים את הקול ולא מאפשר לנתבע למסור גירסה מלאה ורציפה.

בית משפט השלום ברמלה

ת"א 22-01-38198 מייזלס נ' לוי

תיק חיצוני:

הנתבע מביע תסכול מאופן התנהלות השיח, מבקש לסיים את המפגש ולאחר שהתובע ממשיך בהתנהלותו מרים את קולו ואומר לתובע-
"כנראה שאתה פושע כמוהם, ויש פה משהו, ואני אגיע למח"ש ויבדקו את זה... כי היית שותף למשהו בוודאות ועל זה הכעס שלי"...

20. כבר כעת יש להבהיר- חרף ניסיונות התובע לצייר תמונה לפיה הנתבע האשים את התובע בהיותו חלק מחבורה עבריינית והאשים אותו בקבלת שוחד יובהר כי לא הוכח שהנתבע האשים את התובע בהיותו חלק מחבורה עבריינית או בקבלת שוחד. טענות התובע בעניין זה אינן נתמכות בראיות מהן עולה תמונה שונה ועולות כדי הצגת תמונה עובדתית שאינה מדויקת. התובע בסיכומיו שב ומציין כי התובע אינו מקבל שוחד וכי הנתבע לא הוכיח את טענותיו- כאשר טענה כזו לא הועלתה על ידי הנתבע בשום שלב.
 כך גם הטענה שהנתבע כינה את התובע מושחת- אמירה כאמור מפיו של הנתבע פשוט לא נאמרה.

21. נותרנו לפיכך עם אמירת הנתבע כי **"כנראה שאתה פושע כמוהם"**- עתה יש לבחון את הקשר הדברים בהם הם נאמרו.
 טענות הנתבע כנגד התובע נאמרו במסגרת דין ודברים כולל בו נדונה פעולת התובע שהפסיק את ההופעה שנערכה בעסקו של הנתבע.
 הנתבע העלה כנגדו כבר במועד האירוע טענות על אכיפה בררנית וטען כי המתלונן כנגדו הוא מתחרה עסקי שאף התרה בו כי הוא מקושר לתובע ולבכיר בעיריית רחובות.
 השיח בין הצדדים נקרא כרווי מתח והרמות קול הדדיות ובכלל המלל מצויה האשמה זו של הנתבע כנגד התובע.

לצורך בחינת הדברים יש לזכור את זהות הצדדים להליך. התובע הינו קצין בכיר העוסק בין היתר במתן אישורים לעסקים בתחום שיפוטו והנתבע- בעל עסק התלוי באישור שינפיק התובע. שוטרים, כעובדי ציבור, נדרשים להיות בעלי "עור עבה" במידה סבירה ולהיות מסוגלים לשאת הערות פוגעניות בדרגה מסוימת, יותר מאדם שאינו שוטר. זאת, לאור החוסן הנדרש מהם בתפקידם.
 עם זאת, קיימים גבולות לחופש ביטוי זה, במיוחד כאשר מדובר באמירות משפילות המפורסמות באופן נרחב.
 לעניין זה אני מצטרפת להערותיו של כבוד השופט ויצנבליט בתא"מ (שלום הרצ'י) 4374-11-19.
גיל ניצן נ' עמוס גואטה (14.5.2022).

בית משפט השלום ברמלה

ת"א 22-01-38198 מייזלס נ' לוין

תיק חיצוני:

האם המדובר בתביעת השתקה?

22. הנתבע טען כי התביעה כנגדו הינה תביעת השתקה מובהקת כאשר הנתבע הביע דעתו הכנה ביחס להתנהלות התובע במסגרת מילוי תפקידו.

בית המשפט בעניין רע"א 1954/24 נתנאל וקנין נ' קיבוץ ניר דוד - אגודה שיתופית (7.1.2025) הגדיר מה יבוא בגדר תביעת השתקה כאשר אין מדובר ברשימת תנאים מצטברים, וכאשר מטבע הדברים, ככל שימצא כי תביעה פלונית "נגועה" ביותר מאפיינים מן המנויים להלן, תגבר הנטייה לסווגה כתביעת השתקה, ולהפך.

אלו הם: פערי כוחות בין בעלי הדין; עילת תביעה חסרת יסוד או גבולית; תביעת פיצוי מופרז ונטול בסיס; ברירת נתבעים בעייתית ונטולת הצדקה; תביעה המוגשת בגין אמירות שהושמעו במסגרת ויכוח ושיח בנושא אשר עשוי לעורר עניין ציבורי; ומכלול התנהלות התובע.

התביעה שלפני מחזיקה חלק מהתבחינים שנקבעו במסגרת הלכת וקנין לעיל- כך ברורים יחסי הכוחות בין הצדדים, כאשר התובע אף מדגיש במסגרת המפגש כי הוא מהווה גורם מאשר לרישיון העסק של הנתבע; האמירות גם על פי כתב התביעה נאמרו במסגרת ויכוח בין הצדדים ביחס להתנהלותו של התובע במסגרת תפקידו ונוגעות לאופן הפעלת כוחו המינהלי של התובע במסגרת תפקיד זה.

עם זאת, בסופו של יום המדובר במחלוקת נקודתית בין הצדדים ביחס להתבטאויות הנתבע ולא מצאתי כי בנסיבותיה מדובר בעילת תביעה חסרת יסוד שכל מטרתה להביא להשתקת ביקורת ציבורית כלפי התובע ולפיכך לא מצאתי שיש לסווג את התביעה כתביעת השתקה.

האם חלות הגנות הוראות חוק לשון הרע?

23. הגנת "זוטי דברים" קבועה בסעיף 4 לפקודת הנזיקין [נוסח חדש], והיא חלה גם על עוולת לשון הרע מכוח סעיף 7 לחוק.

הגנה זו קובעת כי לא יראו כעוולה מעשה שאילו היה חוזר ונשנה לא היה בו כדי ליצור תביעה לזכות נוגדת, ושי"אדם בר-דעת ומזג כרגיל לא היה בא בנסיבות הנתונות בתלונה על כך". מטרתה למנוע התדיינויות בעניינים שוליים שבהם הנזק הוא מינימלי.

הגנת "זוטי דברים" נבחנת במבחן אובייקטיבי, כלומר, האם אדם בר דעת ומזג רגיל היה מגיש תלונה בנסיבות העניין. בית המשפט ישקול את טיב המעשה, נסיבותיו, תוצאותיו והאינטרס הציבורי. פרסום ייחשב ללשון הרע רק אם הפגיעה הפוטנציאלית שבו חוצה סף מינימלי מסוים. כאשר הפרסום נוגע לאיש ציבור, בית המשפט ייטה לפרשו כהבעת דעה ולא כתיאור

בית משפט השלום ברמלה

ת"א 22-01-38198 מייזלס נ' לוי

תיק חיצוני:

עובדתי, אך זאת בכפוף לכך שהפרסום לא חצה את גבולות הביקורת הלגיטימית והפך להאשמה אישית חמורה בשחיתות ללא בסיס.

ייחוס שחיתות לנבחר ציבור, למשל, נחשב ללשון הרע על פי המבחן האובייקטיבי. ביטויים בוטים ומשתלחים, במיוחד כאלה הכוללים היבטים גזעניים או פוגעים במשרתו של איש הציבור, לא ייחשבו ל"זוטי דברים". לעניין זה ראו רע"א 817/23 עמותת חוזה חדש נ' ח"כ מיקי (מכלוף) זוהר (30.05.2023).

24. לעניין זה, יש לזכור את ההקשר בו נאמרו הדברים, המועד והמיקום. כאמור לעיל, הדברים נאמרו על ידי הנתבע בשעה שהתנהל מפגש, שמעמדו החוקי לא הוברר על ידי התובע עד תום גם בזמן אמת וגם בפני בית המשפט, כאשר נוכחותו של מר אהרון מחויבת על פי נהלי משטרת ישראל (וראו עדותו של מר אהרון עמ' 7 שורות 10-14) ומשמעות הדברים כי הנתבע לא בחר להעלות טענותיו בפני ציבור רחב אלא במסגרת "שימוע" / "שיחת הבהרה" / "שיחת אזהרה" בה נוכחותו של שומע נוסף של הדברים מחויבת המציאות. כאמור לעיל, מנוסח התמלול עולה כי המדובר בחילופי דברים בין התובע והנתבע, שהגיעו להרמת קול, והתרשמתי כי התובע אף מנסה להוביל את הנתבע להתייחס להאשמות כאלה ואחרות כנגדו. משכך, אני מוצאת שבשים לב להיקף ההיגדים הנטענים, הקשרם וזהות הנוכחים במקום, קמה לנתבע הגנת זוטי דברים.

25. הנתבע טוען גם לתחולת ההגנה הקבוע בסעיף 13(9) לחוק איסור לשון הרע הקובע-

13. לא ישמש עילה למשפט פלילי או אזרחי –

(9) פרסום שהמפרסם חייב לעשות על פי דין או על פי הודאה של רשות

המוסמכת לכך כדין או שהוא רשאי לעשות על פי היתר של רשות כאמור; "

במקרים מקבילים, בהם הוגשו תביעות בשל אמירות שנאמרו במסגרת חקירה משטרתית קבע בית המשפט קיומה של חסינות מוחלטת בגין אימירות שנאמרו במסגרת חקירה כאמור – וראו למשל ת"א (שלום נצי') 25242-11-21 איגור אנטונצ'נקו נ' אליאור ליביליה (01.04.2022). הרציונל המתואר בפסק הדין מתאים גם לענייננו: יש מקום להביא לביטוי חופשי ככל הניתן במסגרת הליכי חקירה על מנת לאפשר הליך פתוח וממצה ככל הניתן.

מתן אפשרות לקבלת תביעות ביחס להתבטאויות במסגרת הליך רשמי כאמור, עשויה להוות אפקט מצנן ולא רצוי על האפשרות להתבטאות חופשית בחדרי החקירות.

בית משפט השלום ברמלה

ת"א 38198-01-22 מייזלס נ' לוי

תיק חיצוני:

במקרה שלפני, בו עצם קיומו של פרסום הינו פועל יוצא של נהלי פעולת משטרת ישראל, היקפו המצומצם של הפרסום ועוצמת הביטוי בו נקט הנתבע מביאים למסקנה כי ההיגדים אינם מהווים עילה לתביעת לשון הרע.

26. גם אם לא הייתי מוצאת כי לנתבע קיימת הגנה בהתאם להוראות סעיף 13 (9) לחוק, הרי שבענייננו חלות הוראות סעיף 15 (3) ו- (4) לחוק.

הנתבע מבהיר את תסכולו מהתנהגות התובע בשל תפקידו ומעמדו והשפעתה הישירה של התנהלות זו בהפסדים שנגרמו לו. במסגרת האמורה יש לקרוא את הטחת הדברים אשר ברור כי הם משקפים את דעתו של הנתבע.

העובדה שהנתבע בחר בסופו של יום לא לפעול להמשך בירור תלונתו ביחס לתובע הוסברה היטב בעדותו, מתוך רצון שלא לגרום לעצמו עוד קושי מול גורם מאשר וניסיון להקטין את נזקיו. מר אהרון בעדותו אישר כי הנתבע היה במצב של כעס לאור השיח בין הצדדים (עמ' 23 שורות 10-15). הדברים משתלבים היטב בעדותו של הנתבע ביחס לתסכול שחש במהלך המפגש. בשונה מעדות התובע, מצאתי את עדות הנתבע כמהימנה וכמתארת את הלך רוחו והעובדות כפי שנתפסו על ידו בזמן אמת.

27. כאמור לעיל, הפרסום נשוא התביעה התרחש בחדר החקירות, בנוכחות התובע ועמיתו בלבד. הנתבע לא עשה פומבי להתנהלות ולפיכך החזקה הקבועה בסעיף 16 (א) חלה בענייננו שכן הנתבע הוכיח כי הפרסום הינה הבעת דעה והגנת אינטרס של הנתבע, והפרסום לא חרג מתחום הסביר.

התובע לא סתר את קיומה של החזקה הקבועה בסעיף 16 (א) ולא הוכיח את התקיימות התנאים הקבועים בסעיף 16 (ב) לחוק.

בנסיבות אלה לא מצאתי להידרש לטענות הצדדים בעניין שמו הטוב של התובע, ההרשעה המשמעתית בעברו ומשמעותה לענייננו, מקום בו הכרעתי כי לנתבע הגנות ע"פ החוק.

נסכם הדברים-

28. ביחס לפרסום הנטען הראשון – התובע לא הוכיח כי המדובר בפרסום כמשמעותו בחוק.

ביחס לפרסום השני - לנתבע הגנות הקבועות בהוראות סעיפים 13 ו-15 לחוק והתובע לא סתר החזקה הקבועה בסעיף 16 לחוק.

בית משפט השלום ברמלה

ת"א 38198-01-22 מייזלס נ' לוי

תיק חיצוני:

1 אעיר שהתנהלותו של התובע, כפי שהוצגה, חורגת מן הנורמות המצופות מנושא משרה
2 ציבורית האמון על אכיפת החוק. זאת באה לידי ביטוי, בין היתר, באופן ניהול המפגש עם
3 הנתבע, בסוגיית תפיסת מכשירו הנייד ובהוצאת מסמכים מתיק המשטרה.
4
5

6 **לאור כל האמור לעיל, אני דוחה את התביעה כנגד הנתבע.**
7 התובע יישא בהוצאות הנתבע בסך 3,000 ₪ ובשכ"ט עו"ד בסך 20,000 ₪.
8 הסכומים ישולמו בתוך 30 ימים שאם לא כן יישאו ריבית שקלית עד למועד התשלום בפועל.
9

10 **זכות ערעור כדין.**

11
12
13 ניתן היום, כ"א תמוז תשפ"ו, 06 יולי 2026, בהעדר הצדדים.
14

15
16 **אביגיל פריי, שופטת, סגנית הנשיא**